

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem X

zast. advokátem Mgr. Radimem Janouškem
sídlem Šantova 2, 779 020 Olomouc

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2025, č. j. 13318/2025, sp.zn. KUSP-8041/2025/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Zlína ze dne 18. 12. 2024, č. j. MMZL 244146/2024, sp. zn. MMZL-167807/2024-JuO-PŘ-OOSA-846/2024 („rozhodnutí o přestupku“), shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 26. 7. 2024 v čase blízkém 11:18 hodin v obci Zlín na ulici Přílucká v blízkosti objektu č. p. 2013, ve směru jízdy na centrum Zlína, držel za jízdy v provozu na pozemních komunikacích při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla v pravé ruce záznamové zařízení. Za přestupek mu byl uložen trest pokuty ve výši 5 800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 2. 2025, č. j. 13318/2025, sp.zn. KUSP-8041/2025/DOP/Mu („napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o přestupku potvrdil. Dospěl k závěru, že ve věci bylo spolehlivě zjištěno, že žalobce se přestupku dopustil. Policisté si byli zcela jisti tím, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce záznamové zařízení. Rozhodnutí o přestupku bylo založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu (zejména důkaz výsledkem policisty a záznamy z kamerového zařízení). Nebyly dány pochybnosti o věrohodnosti svědecké výpovědi, podmínky pro pozorování přestupkového děje byly výborné. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání, žalobce ani jeho zástupce se však k němu bez řádné omluvy nedostavili. Žalovaný se též vyjádřil k povaze záznamového zařízení, tzv. Mdůčka. Dospěl k závěru, že všechny znaky přestupkové odpovědnosti byly naplněny a potvrdil též závěry o uložení správního trestu.

II. Žaloba

3. Žalobce předně namítl podstatné vady přestupkového řízení, neboť správní orgán prvního stupně nenařídil ústní jednání, které žalobce navrhoval prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 4.11.2024. Chtěl totiž, aby byl na jednání přítomen jeho advokát. Odkázal na § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“). Pokud ústní jednání správní orgán nepovažoval za účelné, měl návrh zamítnout usnesením, které měl oznámit žalobci, což se nestalo. Neprovedením výsledku žalobce byl porušen § 82 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve věci se vyjádřit je totiž základním právem žalobce na obhajobu a nemůže být v tomto právu krácen.
4. Dokazování nebylo provedeno řádně a úplně. Podle žalobce na videozáznamu rozhodně není vidět, že něco v ruce držel, je však rozhodně vidět, že netelefonuje a pak je v záznamu vidět jakýsi odlesk, který zřejmě způsobilo zpětné zrcátko. Svědek J. P. zejména uvedl, že registroval údajnou situaci držení jakéhosi zařízení pouze po dobu 1-2 sekundy, a že z mimiky obviněného nebylo patrné, že by obviněný hovořil. Z fotografií pak není patrné nic víc a z druhého videozáznamu je jasné patrné, že obviněný policistům vysvětlil, že hovorové zařízení v ruce nedržel, a pokud v ruce něco držel, nebylo to hovorové zařízení a toto zařízení rozhodně nepoužíval ve smyslu případného zavinění za přestupek. Žalovaný k námitkám žalobce nepřihlédl a bagatelizoval je. Pokud rozhodnutí o přestupku potvrdil, rozhodl nezákonně.
5. Žalobce má za to, že ve věci měl být proveden výslech obviněného a výslech svědka D. V. Pochybení spatřuje též v tom, že správní orgán neztotožnil zařízení, o němž se mylně domnívá, že je to hovorové či záznamové zařízení. Tyto důkazy žalobce navrhl, správní orgán je však neprovedl. Pochybení správního orgánu prvního stupně je možné zhojit pouze doplněním dokazování. Důkazní situace je velice nepřesvědčivá a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, neboť ani policisté na místě předmětné zařízení vidět nechtěli a nikterak

ho nezdokumentovali. Jak vyplývá ze záznamu, policisté sami si nebyli jistí, zda obviněný držel v ruce mobilní telefon či jinou konkrétní věc sloužící k hovorům, pouze vyjádřili přesvědčení, že tomu tak bylo a k této věci neprováděli žádné dokazování směřující ke konkrétnímu ztotožnění věci.

6. Žalovaný také pochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí zamýšlel nad tím, zda je předmětné zařízení, které bylo žalobcem označeno slovy „MDÚ“ hovorovým či záznamovým zařízením. Pro žalobce je překvapivý závěr žalovaného, že MDÚ je přístrojem podřaditelným pod pojem záznamové zařízení, neboť se jedná o produkt lidské činnosti, kterým lze komunikovat, zapisovat do něj apod. Předmětné zařízení však nelze zařadit mezi zařízení jako je videokamera, diktafon nebo fotoaparát, neboť tyto funkce nemá.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že se předmětné zařízení používá k záznamům – tedy k evidenci balíků, skenování kódů a zaznamenáváním kódů; dalo by se mu proto přisvědčit tehdy, pokud by tímto zařízením při řízení žalobce skutečně nějaké kódy na balících skenoval. Předmětné zařízení se totiž dle názoru žalobce podobá spíše navigaci, neboť v sobě obsahuje trasy a adresy, kam řidič cestuje. V případě žalobce je tak třeba přihlídnout k této konkrétní situaci, kdy žalobce využíval toto zařízení, které v jiných situacích může být i záznamovým zařízením, primárně jako zařízení k orientaci na naplánované trase.
8. Podle žalobce tedy jeho vina rozhodně nebyla prokázána beze všech pochybností a žalovaný neučinil nic, aby pochybnosti odstranil. Žalobci nebyla dána možnost řádně se hájit i prostřednictvím svého advokáta, vyjádřit se k věci na ústním jednání a účastnit se i dalšího nezbytného dokazování, byla tedy porušena zásada tzv. rovnosti zbraní a presumpce neviny a závažně byla porušena jeho práva na obhajobu.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Bylo prokázáno prostřednictvím svědecké výpovědi policistů a videozáznamu pořízeného na místě silniční kontroly, že žalobce držel během jízdy záznamové zařízení, tzv. MDU. Jedná se o zařízení, které využívá dopravní společnost DPD ke správě doručovaných zásilek. Sám žalobce se k tomu přiznal na místě silniční kontroly a je to slyšet na zvukovém záznamu z místa silniční kontroly. V podrobnostech žalovaný odkázal na internetové stránky společnosti DPD, kde jsou tyto informace volně a bez omezení k dispozici:

Ověřené předání: Doplnková služba k DPD Private, DPD 12:00 a DPD 18:00. Doručení zásilky probíhá oproti kontrole totožnosti příjemce. Máte tak jistotu, že zásilku převezme jen vámi stanovená osoba. Doplnková služba se týká pouze vnitrostátní přepravy. Kurýr si zapíše 5 čísel dokladu příjemce do svého přístroje MDU. Není možné předat třetí osobě ani v případě zmocnění. V případě nesplnění podmínek pro Ověřené předání ani při jednom pokusu o doručení kurýr zásilku vrací odesílateli.

Ověřené předání 18+: Jedná se o nadstavbu služby Ověřené předání. Doplnková služba k DPD Private, DPD 12:00 a DPD 18:00. Doplnková služba se týká pouze vnitrostátní přepravy. Doručení zásilky probíhá oproti kontrole totožnosti a plnoletosti příjemce. Opět tak máte kontrolu nad tím, kdo si zásilku přebírá a zda je starší 18 let. Kurýr si zapíše 5 čísel dokladu do svého přístroje MDU. V případě nesplnění podmínek pro Ověřené předání ani při jednom pokusu o doručení kurýr zásilku vrací odesílateli.

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce a reakce žalovaného

11. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž uvedl, že nemá moc k čemu se vyjadřovat. Popírá, že by držel záznamové zařízení MDU a uvádí, že se k tomu nemohl před přestupkovým orgánem vyjádřit, případné zařízení identifikovat. Nebyl ani slyšen druhý policista, jehož svědectví připadalo v úvahu, jak žalobce navrhoval. K podstatným vadám řízení se žalovaný nevyjádřil.
12. Žalovaný v podání ze dne 4. 12. 2025 požádal soud o nařízení ústního jednání, na němž navrhl provést jako důkaz videozáznam z místa silniční kontroly a na němž chce sdělit podrobnější informace k zařízení MDU, které žalobce v průběhu jízdy držel.
13. Dne 4. 2. 2026 zaslal žalovaný soudu podání, v němž obsáhleji reaguje na žalobní námitky. Uvedl, že nebylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, neboť žalobce byl o zahájení řízení i o způsobu omluvy z ústního jednání poučen a k ústnímu jednání nařízenému na 16. 10. 2024 byl řádně a včas předvolán. Žalobce den před jednáním zaslal omluvu elektronicky, avšak žalovaný zdůraznil, že omluva nebyla následně doplněna kvalifikovaným způsobem ve stanovené lhůtě; proto správní orgán postupoval tak, že jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce. Žalovaný odkázal na úpravu podání dle správního řádu (§ 37 odst. 4) a na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nutnosti následného doplnění elektronického podání.
14. Žalovaný dále uvedl, že neobstojí tvrzení žalobce o potřebě účasti advokáta, protože v době omluvy žalobce podle spisu neměl právního zástupce; plná moc byla udělena až 4. 11. 2024. Podle žalovaného by situace byla odlišná, pokud by žalobce předložil řádnou omluvu a současně prokázal zastoupení a žádost zástupce o odročení.
15. K námitce žalobce ohledně neprovedení navrženého důkazu (výslech dalšího policisty) a nevydání usnesení žalovaný uvedl, že ústní jednání již bylo nařízeno a proběhlo, a proto správní orgán nemusel vydávat samostatné usnesení; podání mělo být posouzeno jako návrh na doplnění dokazování. Ke skutkovému stavu žalovaný shrnul, že videozáznam ze silniční kontroly a svědecká výpověď policisty provedené u ústního jednání prokazují držení zařízení (MDU/navigace) za jízdy, které má být podřaditelné zákonnému zákazu držení hovorového či záznamového zařízení; další dokazování nepovažoval za potřebné. Závěrem navrhl provést důkaz listinou (výstupem informací o účelu/funkci zařízení MDU používaného přepravní společností).

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 26. 7. 2024, v němž se v části popisu skutku uvádí, že žalobce měl za jízdy držet v ruce hovorové zařízení – mobilní telefon. Připojen je úřední záznam, podle něhož řidič při jízdě držel v pravé ruce mobilní telefon, který měl před sebou, ve výšce volantu vozidla a díval se na displej telefonu. Dále výpis z evidenční karty řidiče, fotografická dokumentace a dva kamerové záznamy (dokumentující průjezd vozidla a průběh dopravní kontroly).
17. Dne 10. 10. 2024 žalobce převzal zásilku s oznámením o zahájení řízení a předvoláním k ústnímu jednání na den 16. 10. 2024 ve 12.30 hodin. Součástí předvolání je též mj. poučení o podmínkách řádné omluvy z jednání. Žalobci byl také stanoven termín, kdy se po ukončení ústního jednání může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí (23. 10. 2024 do 17hod).

18. K jednání byli předvoláni jako svědci policisté pprap. J. P. a nstrmž. D. V., kteří byli členy policejní hlídky provádějící dopravní kontrolu. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Na jednání byl vyslechnut svědek pprap. J. P., druhý svědek se nedostavil, požádal o náhradní termín. Svědek P. uvedl, že s kolegou stáli v označeném policejním autě na parkovišti u Hasičárny na ul. Přílucká a v rámci kontroly provozu se zaměřovali na používání bezpečnostních pásů či telefonování za jízdy. Jako velitel hlídky seděl svědek ve vozidle jako spolujezdec, kolega V. řídil. Ze stanoviště měli perfektní výhled na komunikaci. Oba dva současně zaregistrovali, jak řidič drží v pravé ruce zhruba v úrovni horní části volantu hovorové zařízení, řidič byl skloněný nad displejem. Svědkovi bylo jasné, že řidič svoji pozornost zaměřuje na zařízení, které měl v ruce a hlídku vůbec nezaznamenal. Přestupek s kolegou začali řešit, protože se oba dva shodli, že jej viděli. Vyjeli za řidičem a zastavili ho. Svědek si pamatoval, že si řidič nebyl jistý, že by hovorové zařízení držel, říkal něco ve smyslu, že držel zařízení od té svojí dopravní společnosti na rozvoz balíků. Potom jim ukázal černé mobilní zařízení zn. Apple, zařízení bylo s displejem, bylo prakticky totožné jako běžný mobilní telefon.
19. Na dotazy oprávněné úřední osoby svědek uvedl, že má velmi dobrý zrak, nemá žádní dioptrie. Bylo slunečno, teplo, výhledové podmínky byly perfektní, hustota provozu řídká. Policejní vozidlo stálo, přestupkové jednání pozoroval 1 – 2 sekundy, viděl jej přes čelní sklo policejního auta, resp. u žalobce přes jeho levé okno. Výhledu nebránila žádná překážka. Z mimiky obličeje řidiče nebylo patrné, že by hovořil. To, že žalobce drží v ruce hovorové zařízení, svědek viděl jasně a zřetelně.
20. Součástí správního spisu je dále kopie emailu žalobce odeslaného dne 15. 10. 2024 v 19:05 na podatelnu správního orgánu, v němž se omlouvá, že dne 16. 10. se nebude moci dostavit s advokátem na jednání. Jako důvod omluvy uvedl nepřítomnost svého (blíže neoznačeného) právního zástupce a požádal o náhradní termín. Uvedl, že jeho právní zástupce je mimo republiku.
21. Součástí správního spisu je též protokol o nahlížení do spisového materiálu žalobcem dne 30. 10. 2024. Dne 4. 11. 2024 doplnil právní zástupce žalobce vyjádření k věci, v němž navrhl doplnění dokazování svým výsledkem a výsledkem druhého z policistů k okolnostem, proč zařízení nebylo ztotožněno. Trval na tom, že se nejednalo o hovorové zařízení. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku.

VI. Řízení před soudem a posouzení věci samé

22. Krajský soud ve věci nařídil jednání na den 13. 2. 2026. Zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a repliky. Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno v důsledku porušení jeho práv v předcházejícím řízení. Žalobce se chtěl účastnit ústního jednání, chtěl tam mít svého právního zástupce, což mu však nebylo umožněno. Navrhl i výslech dalšího svědka, který správní orgán stejně chtěl provést. Za měsíc a půl mu přišlo rozhodnutí, aniž by bylo vysvětleno, proč se ve věci nemohl vyjádřit za účasti právního zástupce a věc osvětlit. Žalobce by pak i jinak nahlížel na rozhodnutí v jeho neprospěch, pokud by bylo vydáno řádně a zákonným způsobem.
23. Zástupkyně žalovaného trvala na tom, že se žalobce přestupku dopustil. Skutkový stav byl zjištěn řádně. Trvala na doplnění dokazování výtiskem internetových stránek kurýrní služby, pro kterou žalobce pracuje. Na nich je uvedeno zařízení MDU, které žalobce dle videáznamu pořízeném při silniční kontrole držel v ruce, jak sdělil policistům. Důkaz má

směřovat k tomu, že zařízení funguje jako záznamové zařízení, do kterého lze zapisovat. Zástupce žalobce k tomu uvedl, že nebylo prokázáno, že by to zařízení žalobce držel.

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)).
25. Nejprve se soud zaměřil na námitky směřující do zákonnosti průběhu přestupkového řízení (porušení práva na spravedlivý proces, neúčast žalobce na ústním jednání atd.).

K námitkám procesního charakteru

26. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu“*.
27. Základní procesní garance, že se věc má projednat v přítomnosti obviněného a že se může vyjádřit k důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), je naplněna tehdy, pokud je účastníkovi objektivně umožněno se jednání zúčastnit; nevyužije-li této možnosti bez náležité omluvy, nese procesní důsledky tohoto rozhodnutí.
28. Omluva z ústního jednání (má-li být považována za náležitou) musí splňovat následující podmínky: (i) bezodkladnost, (ii) konkrétní uvedení důležitého důvodu a (iii) jeho doložení v rozsahu objektivních možností osoby, která se omlouvá; současně platí, že břemeno tvrzení a doložení důvodu omluvy tíží toho, kdo se omlouvá (např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, či ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 As 90/2020-30). Není-li omluva řádná, správní orgán není povinen obviněného vyzývat k jejímu doplnění ani jej vyrozumět o tom, že omluvu posoudil jako nedůvodnou, a může bez dalšího postupovat tak, že ústní jednání provede v nepřítomnosti obviněného (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 5 As 219/2017-28).
29. V posuzované věci se soud ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že omluva žalobce z ústního jednání nebyla řádná. Žalobce neuvedl a nedoložil takový důvod, který by objektivně znemožňoval jeho osobní účast na jednání. Z e-mailu plyne, že překážku nespátrával ve vlastní indispozici či jiné objektivní nemožnosti účasti, ale v tom, že se nemůže dostavit „s advokátem“. Takto formulovaný důvod sám o sobě neodůvodňuje závěr, že žalobce nemohl ústního jednání využít k výkonu svých procesních práv. Správní orgán mu přitom tuto možnost vytvořil řádným předvoláním.
30. Současně nic nebránilo tomu, aby žalobce správnímu orgánu předložil (již před jednáním) řádně udělenou plnou moc konkrétnímu zástupci a konkrétně a doloženě vysvětlil, proč je odročení nezbytné (např. pro nemožnost zastoupení, potřebu seznámení zástupce se spisem apod.). Navíc se tvrzení žalobce o existenci právního zástupce v době omluvy nepotvrdilo obsahem spisu. Plná moc byla do správního spisu založena až dne 4. 11. 2024. Žalobce tedy v době omluvy nedoložil, že by skutečně byl zastoupen, ani že by mu nepřítomnost konkrétního zástupce (nadto dostatečně nedoložená) objektivně bránila v uplatnění práv.
31. K argumentaci žalovaného, který poukazoval na to, že e-mailová omluva žalobce nebyla následně potvrzena dle § 37 odst. 4 správního řádu, považuje soud za vhodné zdůraznit, že posouzení, zda se obviněný „náležitě omluvil“ ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, je primárně otázkou včasnosti a věcné důvodnosti omluvy. Omluva z ústního

jednání v přestupkovém řízení není totožná s „podáním“ ve smyslu § 37 správního řádu a nelze na ni bez dalšího klást stejný formalistický standard jako na procesní úkony, s nimiž je typicky spojeno zahájení či skončení řízení; je třeba zohlednit smysl omluvy a okolnosti jejího podání (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 189/2015-37). To však nemění nic na závěru, že omluva žalobce nebyla řádná především pro absenci důležitého, konkrétně tvrzeného a doloženého důvodu.

32. K námitce žalobce na odepření práva na obhajobu, resp. účast advokáta, soud uvádí, že v řízení o přestupku musí mít obviněný reálnou možnost se hájit, uplatňovat námitky a navrhnout důkazy. Toto právo však nezakládá nárok na odročení ústního jednání pouze proto, že si účastník přeje účast zvoleného zástupce, aniž by prokázal, že se zástupcem skutečně disponuje, a aniž by doložil okolnosti, pro které účast zástupce nelze zajistit.
33. Je na účastníkovi, resp. jeho zástupci tvrdit a prokázat relevantní okolnosti, pro které nelze účast zajistit; správní orgán ani soud nemá tyto důvody domýšlet (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 As 7/2022-33). V projednávané věci žalobce neunesl břemeno tvrzení a doložení, že by mu účast advokáta byla objektivně znemožněna a že bez účasti advokáta nemůže úkonu využít k uplatnění práv. Naopak z časové posloupnosti úkonů ve spise vyplývá, že žalobce zastoupení zvolil až po ústním jednání.
34. Pokud žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nevyhověl jeho požadavku na ústní jednání a nevydal zamítavé usnesení, soud k tomu uvádí, že ústní jednání v projednávané věci správní orgán prvního stupně nařídil z úřední povinnosti (z důvodu potřeby projednat věc a provést důkazy) a žalobce k němu řádně předvolal. Odkazované ustanovení míří především na situace, kdy obviněný žádá o nařízení ústního jednání v řízení, v němž správní orgán ústní jednání jinak nenařizuje; v takovém případě musí správní orgán posoudit nezbytnost pro uplatnění práv obviněného, a není-li taková nezbytnost dána, žádost zamítnout usnesením.
35. V posuzované věci však žádné „nevyhovění žádosti“ o nařízení ústního jednání v prvním stupni nenastalo, neboť ústní jednání proběhlo. Podání právního zástupce žalobce ze dne 4. 11. 2024 bylo učiněno až po uskutečněním ústním jednání, a nemohlo proto založit povinnost správního orgánu vydat usnesení o zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání k tomuto již proběhlému procesnímu úkonu. Takové podání bylo třeba posoudit podle skutečného obsahu jako návrh na doplnění dokazování (výslech obviněného, výslech svědka) a další procesní argumentaci; s těmito návrhy se správní orgány musely vypořádat v odůvodnění rozhodnutí ve věci (což se stalo, viz dále).
36. Podle § 82 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán může provést výslech obviněného; je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného, správní orgán výslech provede. V projednávané věci správní orgán k ústnímu jednání žalobce předvolal, čímž mu vytvořil prostor, aby se dostavil a uplatnil svou obhajobu. Žalobce se však bez náležité omluvy nedostavil. Za této situace nelze správnímu orgánu vytýkat, že neprovedl výslech obviněného jako důkaz při jednání, jehož se obviněný bez relevantního důvodu neúčastnil. Zároveň žalobce měl možnost uplatňovat procesní obranu i písemně, což následně částečně učinil (nahlížení do spisu, pozdější vyjádření).
37. K námitce neprovedení výslechu svědka nstržm. D. V. soud uvádí, že správní orgán je povinen se důkazními návrhy obviněného vypořádat, avšak není povinen provést veškeré navržené důkazy. Pokud je neprovede, musí svůj postup přezkoumatelně odůvodnit. Tento standard plyne jak z obecné úpravy dokazování (§ 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu), tak z

judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48; obdobně rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26).

38. V posuzované věci byl svědek V. k ústnímu jednání na den 16. 10. 2024 předvolán, avšak k jednání se nedostavil a požádal o náhradní termín. Správní orgán na jednání provedl výslech svědka pprap. J. P. a hodnotil další podklady založené ve spise, zejména kamerové záznamy z průběhu silniční kontroly. Za těchto okolností soud neshledal, že by správní orgán musel ústní jednání odročovat jen proto, aby byl vyslechnut i druhý z policistů. Rozhodné jsou zejména tyto skutečnosti:
39. (a) Dostatečnost již provedených důkazů pro zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu). Správní orgán není povinen pokračovat v dokazování, pokud již shromážděné důkazy v souhrnu postačují k závěru o skutku bez důvodných pochybností. V projednávané věci nejde o situaci, kdy by skutkový děj stál pouze na jediném nepřímém podkladu; ve spise jsou založeny i objektivnější důkazy v podobě kamerových záznamů z kontroly. V takových případech judikatura NSS připouští, že požadovat další dokazování (např. další výslech policisty) může být nadbytečné, pokud již existující záznamové důkazy spolehlivě objasňují rozhodné okolnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2024, č. j. 1 As 48/2024-29).
40. (b) Povaha navrhovaného důkazu – opakovací charakter a přínos pro rozhodné otázky. Svědek V. byl členem téže hlídky a podle spisu měl k přestupkovému ději vnímat obdobné skutečnosti jako svědek P. Za situace, kdy správní orgán provedl výslech jednoho ze zasahujících policistů, jeho výpověď byla konkrétní a byla posouzena v souvislosti s dalšími podklady (kamerové záznamy), nevyplývala z věci nutnost odročovat řízení jen proto, aby byl proveden i další svědecký výslech s očekávatelně obdobným obsahem.
41. (c) Procesní postavení žalobce při ústním jednání. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy. Tím se sám připravil o možnost bezprostředně uplatňovat práva při dokazování (zejm. klást otázky svědkovi podle § 82 odst. 3 zákona odpovědnosti za přestupky). Za této situace nelze dovozovat porušení zásady rovnosti zbraní tím, že správní orgán neodročil jednání výhradně kvůli doplnění svědeckého důkazu, pokud žalobce zároveň nevyužil základní možnost být u jednání přítomen.
42. (d) Požadavek hospodárnosti a rychlosti řízení. Správní orgán je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů a postupovat tak, aby dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval (§ 6 správního řádu). Je-li skutkový stav již zjištěn v potřebném rozsahu, odročování jednání jen z důvodu doplnění dalšího (potenciálně opakovacího) svědeckého důkazu není na místě vyžadovat.
43. Z uvedených důvodů soud uzavírá, že neodročení ústního jednání z důvodu absence svědka V. nepředstavuje vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Současně platí, že pozdější podání právního zástupce žalobce z 4. 11. 2024 (v němž žalobce návrh na doplnění dokazování zopakoval) musely správní orgány vypořádat v odůvodnění rozhodnutí; toto vypořádání však nelze směřovat s povinností odročovat již dříve nařízené ústní jednání. S ohledem na nedůvodnost námitek procesního charakteru tak bylo možné přistoupit k otázce hodnocení skutkového stavu, resp. k hmotněprávnímu posouzení věci.

Hodnocení skutkového stavu a naplnění skutkové podstaty přestupku

44. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič *nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*. Podle

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla tuto povinnost poruší.

45. Citovaný zákaz je konstruován jako zákaz „držení“ příslušného zařízení při jízdě; pro naplnění skutkové podstaty tedy není rozhodné, zda řidič telefonoval. Relevantní je, zda držel telefonní přístroj nebo jiné hovorové či záznamové zařízení (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2024, č. j. 1 As 48/2024-29). Současně platí, že pro odpovědnost za přestupek musí být spolehlivě zjištěno, že řidič držel zařízení, které pod zákonnou kategorií skutečně spadá; nepostačí zjištění, že držel „blíže neurčený technický prostředek“ (tamtéž).
46. Skutek byl ve správním spise založen zejména na oznámení o přestupku a úředním záznamu z místa silniční kontroly, kamerových záznamech (průjezd vozidla a průběh dopravní kontroly), svědecké výpovědi pprap. J. P. učiněné při ústním jednání, fotodokumentaci a souvisejících listinách.
47. Svědek P. vypověděl, že s kolegou pozorovali provoz, přestupek zaregistrovali oba, a že viděl žalobce držet v pravé ruce v úrovni horní části volantů zařízení s displejem; řidič se na něj díval a jeho pozornost byla zjevně zaměřena na toto zařízení. Podmínky pozorování označil za velmi dobré (slunečno, řídký provoz, žádná překážka, velmi dobrý výhled). Dále uvedl, že žalobce následně při kontrole zmiňoval zařízení používané pro rozvoz zásilek a ukázal jim černé zařízení zn. Apple, které bylo prakticky totožné jako běžný mobilní telefon.
48. Správní orgán i žalovaný hodnotili důkazy v režimu zásady volného hodnocení důkazů. Soud proto přezkoumal, zda skutková zjištění mají oporu ve spise a zda hodnocení důkazů nevykazuje logické rozpory. Obě otázky přitom mohl zodpovědět kladně.
49. Žalobce namítá, že z videozáznamů není patrné, že by zařízení držel, a že policista údajnou situaci registroval jen 1–2 sekundy; dále poukazuje na to, že z mimiky nebylo patrné telefonování. K tomu je však nutno připomenout, že skutková podstata přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky nevyžaduje, aby řidič „telefonoval“; postačuje držení zařízení v ruce či jiným způsobem. Skutečnost, že z mimiky žalobce nebylo patrné telefonování, tedy není argumentem proti závěru o držení zařízení.
50. K námitce „krátkého času pozorování“ soud uvádí, že svědek svou výpověď zasadil do konkrétních okolností (místo, výhled, poloha vozidel, soulad vnímání obou členů hlídky) a výpověď je vnitřně konzistentní. Držení telefonu (resp. jiného záznamového zařízení) je objektivně vnímatelná skutečnost a může být prokázána i svědeckou výpovědí policistů, pokud nejsou dány konkrétní důvody nevěrohodnosti; při kolizi tvrzení obviněného a policisty bývá zpravidla věrohodnější výpověď policisty, není-li prokázána zvláštní okolnost zpochybňující jeho nezájatost (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26; rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23).
51. Nutno konstatovat, že daná věc není postavena pouze na „tvrzení proti tvrzení“ bez dalších podkladů. Součástí spisu jsou i kamerové záznamy z průběhu dopravní kontroly. Žalobce neoznačil konkrétní technickou či faktickou okolnost, která by reálně vylučovala možnost pozorování přestupku, ani nenavrl takový důkaz, který by jeho alternativní verzi (odlesk zrcátka apod.) činil pravděpodobnou.
52. Pokud žalobce namítá, že policisté zařízení „neztotožnili“, soud uvádí, že není třeba určit přesnou značku či model přístroje, avšak musí být bez důvodných pochybností prokázáno, že šlo o zařízení podřaditelné pod § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výpovědi svědka a z okolností silniční kontroly plyne, že žalobce držel zařízení s displejem,

kteřé bylo prezentováno jako *zařízení používané při rozvozu zásilek*. Tato skutková verze odpovídá i popisu v úředním záznamu a oznámení o přestupku.

53. Pojem „záznamové zařízení“ není zákonem o silničním provozu definován. Pod tento pojem však judikatura podřazuje i přístroje pořizující obrazový záznam (např. fotoaparát); podstatné přitom je, že jde o produkt lidské činnosti, jímž lze pořizovat záznam (zvukový, obrazový, písemný či jiný), přičemž účelem zákazu je zamezit snížení pozornosti řidiče ovládáním takového zařízení při jízdě (rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156). Smyslem *zákazu držení* telefonu nebo jiného hovorového či záznamového zařízení je snaha zabránit situacím, kdy se řidič plně nevěnuje řízení vozidla, neboť svoji pozornost zaměřuje na zařízení, které vyžaduje určitou míru zapojení nejen duševních (obsluha zařízení), ale též fyzických (držení zařízení) kompetencí.
54. Z dokazování, které soud na návrh žalovaného doplnil na jednání před soudem, plyne, že zařízení označované jako „MDU“ slouží v přepravních službách (zde DPD) k evidenci průběhu doručování zásilek (např. skenování kódů, zapisování identifikátorů či jiných údajů). Takové funkce jsou svou podstatou *záznamové* (dochází k pořizování a ukládání datových záznamů o doručování). Za této situace lze uzavřít, že zařízení typu ručního terminálu pro evidenci zásilek lze podřadit pod pojem „záznamové zařízení“ ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
55. Ani případná navigační funkce takového zařízení (trasy, adresy) nevylučuje, že jde *současně* o zařízení záznamové. Pro naplnění skutkové podstaty je rozhodné, že žalobce zařízení (podřaditelné pod § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *držel při jízdě v ruce*.
56. Lze tak uzavřít, že správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu požadovaném § 3 správního řádu, tj. bez důvodných pochybností. Bylo prokázáno, že žalobce při jízdě držel v ruce zařízení podřaditelné pod „telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“ ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné. Neshledal ani jiné vady, k nimž by musel případně přihlédnout z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D.
samosoudkyně